

Словно толпа дровосѣковъ съкирами стукъ
подымаетъ
въ горныхъ лѣсахъ на пространство далекое
раздается. —
стукъ между воинство такой раздался пространной.
(„Илиада“, прев. на Гнѣдича).

Въ „Кървава пѣсенъ“ Славейковъ е събралъ и овѣковѣчилъ измежду най-хубавитѣ и оригинални народни изрази. Прочетете само речитѣ на Хъшлака, попъ Матей, на Бѣла-мора — Какво удивително познаване тънкоститѣ на родната речъ!

Ехъ, да ги цункамъ азъ таквизъ самунъ-душмани,
умътъ имъ — връкъ — шовръкъ: подъ женскитѣ
сукмани!...

А тѣзи ми юнаци,

що по кюшетата опъватъ салъ мустаци,
въ полето знаещи, че се плъсти трѣва,
въ гората ходили, но само за дърва! . . .
— Борци! А искатъ все на готово кравай! . . .
Азъ на кришмишъ не играя.

Тамъ, лето много баби
се бъркатъ, ражда са нерода напоконъ и пр.

Въ една своя статия ¹⁾ проф. Сп. Казанджиевъ изказа мисълта, че Славейковиятъ стихъ е не излѣнъ, а кованъ. Това схващане, макаръ и не лишено отъ основание, не е напълно справедливо. Защото въ онѣзи мѣста, кждето Славейковъ е въ „областѣта си“, неговитѣ стихове съвсемъ не сж чужди на вътрешна музикалностъ и ритмична плавностъ. Той постига най-добре ритѣма на бавното преливаще се дви-

1) „Индивидуализмът на П. Славейковъ“. — „Златарогъ“, г. II.